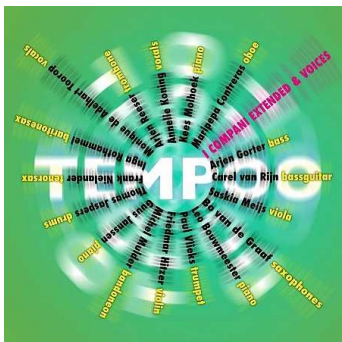

I COMPANI
Tempoo
Ic Disc

Je moet het maar durven, twee jaar na dato een cd uitbrengen met voor een groot deel hetzelfde repertoire en dezelfde muzikanten. Toch durft bandleider Bo van de Graaf het aan. In 2020 vierde hij het 35-jarig bestaan van zijn ensemble, en de 100ste geboortedag van de filmregisseur wiens filmmuziek de aanleiding betekende voor de start van de groep, Federico Fellini. Het plan was om met de muziek van 'I Compagni 35/Fellini 100' op tournee te gaan, maar corona gooide roet in het eten. Twee jaar later werd de draad weer opgepakt, en het resultaat op het podium was zo verbluffend goed, dat werd besloten om live-opnames in het Bimhuis en het Nijmeegse LUX toch ook weer op cd te zetten. Nog meer dan op het album van destijds, horen we een ingeslepen ensemble dat de arrangementen vlees op de botten geeft. Belangrijk extra ingrediënt daarbij is de hobo van Maripepa Contreras, die vooral in de suite 'Maar nooit vergeten' (en ode aan het 'Havana aan de Waal', de bijnaam voor het linkse bolwerk dat Nijmegen in de jaren '70 en '80 was) een terzake doende klankkleur toevoegt. De sobere opening, met slechts hobo en basgitaar (oude getrouwe Carel van Rijn), is filmisch – Rogier van Otterloo had er in 'Turks Fruit' goed gebruik van kunnen maken. Ook de twee zangeressen (Annelie Koning en Monique de Adelhart Toorop) vormen met z'n tweeën een sectie die niet alleen een fraai potje kan zingen, maar ook instrumentaal voor de volle mep meedoet. De dames zijn ook verantwoordelijk voor de twee minst typische I Compagni-stukken op het album. In 'Blue crystal fire', een liedje van singer-songwriter Robbie Basho (via het repertoire van het Scandinavische Fire! Orchestra) dat langzaam maar zeker in je ziel snijdt met zijn folkachtige oprechtheid, schitteren zij. Het door De Adelhart Toorop gearrangeerde 'The World feels dusty' (van de Amerikaanse componist Aaron Copland) is fraai met de over elkaar heen vallende stempartijen. De rest van het (wat bekendere) repertoire is doorspekt met emotie (de tenorsaxsolo van Van de Graaf in Verdi's 'Pietà ti prenda del mio dolor') en humor (het ruime 'Rawhide'-citaat in 'Jojo jive' van Guus Janssen). De bandleider merkt in een begeleidend persbericht op dat dit zijn 'beste cd sinds jaren' is. Dat wil wel iets zeggen.

Herman te Loo

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 384

Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de op pag. 6 en verder besproken albums. Klik hier om de selectie te beluisteren:
<https://spoti.fi/3ScKsHv>

Bezetting:

Annelie Koning, Monique de Adelhart Toorop (zang), Paul Vlieks (trompet), Arjen Reeser (trombone), Maripepa Contreras (hobo), Bo van de Graaf (sopraansax, altsax, tenorsax), Frank Nieland (tenorsax), Inga Rothammel (baritonsax), Friedmar Hitzer (viool), Saskia Meijs (altviool), Michel Mulder (bandoneon), Leo Bouwmeester, Guus Janssen, Kees Molhoek (piano, keyboard), Carel van Rijn (basgitaar), Arjen Gorter (bas), Rob Thomas Jaspers (drums).

Bekijk hier de trailer: <https://youtu.be/cK-8NWqjTno>